

[Transcript] 112 For Venskaber / DRØMMEN OM EN VENNEGRUPPE

Podcasten er sponsoreret af dig og mig, Hors Mobilselskabel Call Me.

Den bedste forbindelse af den, vi har med hinanden.

Du lytter til en podcast fra 24.07.

Alle møttes i fucking gigantiske selskaber rundt omkring.

Jeg kan huske, at der var sådan...

Jeg ved ikke, hvem jeg skal se fodbold med, for alle venner ser det med andre venner.

Jeg kan huske, at jeg sad, og jeg ved ikke, hvem jeg skal skrive til.

Jeg føler ikke, at der er nogen, der har inviteret mig med.

Det var virkelig en følelse af at være enormt ensom.

Jeg havde en stor vennegruppe, hvor vi automatisk skulle se fodbolden sammen.

Kærester kommer og går. Venskaber består.

Det har i hvert fald hørt, og derfor har jeg også haft det skamfuldt over,

at jeg har mistet mindst lige så mange venner som kærester.

Du føles, at venskaber kan være både den stærkeste, skrøbliste,

bedste og sværeste relation i verden.

Det er ikke det, jeg har været i, men det er det, jeg har været i.

Lige nu har jeg både gamle venner, jeg håber på at vinde tilbage.

Nogen vil ikke glemme. Venskaber, jeg drømmer om, bliver endnu tættere.

Vendefalskelser i folk, der endnu ikke ved, at de skal være min ven.

Derfor har vi lavet denne podcast, en slags venskabsambulance.

Hvor vi hver uge vil hjælpe dig med dine vennskaber.

Og måske forhåbentlig sæt blive venner under vejs.

Mit navn er Ida Sofia.

Mit navn er Maria Jenssel. Du lytter til 112 for vennskaber.

Velkommen til.

Hej.

Hej.

Hej, så lejser. Vi kan jo starte med at adressere elefanten i rummet.

Du har kommet i hånden.

Og det nærmeste ingen gang i symbolens betydning.

Det ligner den afskyldigste emands hånd, som jeg har med her.

Jeg har aldrig nogen, som har så voldsomt på en eller anden måde sådan...

Forbindning.

Jeg er en gips, som er så stor og så ekstrem.

Det vil være sådan ud, hvis det var en elefant, der fik forbindelse på.

Du blev opereret i en tommelfinger, fordi du var blevet lam.

Ram havde lyst til at sige, du kunne ikke bevæge en tommelfinger.

Et overbelastning i det gemme lang tid.

Et overbelastet liv med børn og arbejde.

Og så lige pludselig sprang min scene på.

Det gjorde jeg heldigvis ikke så undt.

Selvfølgelig pisse, at jeg ikke kunne bevæge min tommelfinger.

Og nu er de suddet sammen, og det er superfint.

Men det gør også, at hele mit liv sætter lidt på standby.

Jeg sidder her, men det er det eneste, jeg skal i dag.
Jeg skal optage og tage hjem til min forældre igen, hvor jeg bor i de næste par dage.
For lige at hele, til at starte med.
Og så har jeg 6 uger med gips, og så bag efter har jeg 6 uger med genoptræning.
Fordi ting er, at det er scenen fra min pegefinger, som de har syd over på min tommelfinger.
Fordi man bare har to scener på pegefingrene, man skal kun bruge en.
Og de kan ikke samle den på tommelfingerne. Det er teknisk og ligegyldigt.
Men en pointen er bare, at det skal min hjærene forstå.
Og derfor er der 6 uger, hvor hver gang jeg peger på dig, så laver jeg thumbs up.
Eller omvendt.
Og det glæder Pelle sig personligt rigtig meget til.
Det er den sjoveste tid, synes han.
Men ja, så jeg skal lige finde ud af den scenen fra fokfingeren.
Så kan du ikke fokke.
Hver gang du er sur på nogen, så fokker du thumbs up.
Hældevede, mand!
Jeg er så passet, at der er mig.
Står for der og giver thumbs up samtidig.
Jeg tror simpelthen, at humoren i det har de ikke regnet med.
Nej. Måske de skulle ansætte mig som konsolært.
Ude på Gensoftøjspotalen.
Og der har jeg jo også tænkt.
Jeg vil gerne høre dig om dit held er vendt, fordi jeg har fået dit uheld.
Ja, og der må jeg også sige, at det jeg havde tænkt mig at bringe til bordet i dag.
Nu du spørg, fordi der er noget, ja.
Så føler jeg måske, at jeg sidder og har lidt first world problems.
Jeg møder, at du har en arm på størrelse med blæn jorden.
Hænge rundt om dit nakke lige nu i en slønge.
Eller en stor box af hands. Det ser vildt ud.
Og så er det en permanent thumbs up, jeg har lige nu.
Ja, det er Gibson. Jeg har jo også selv haft brækket mit håndlede.
Jeg kunne haft Gibson på i mange år, skulle jeg sige, at det følte mig sådan.
Men der var min tummelfinger ikke ligesom at sætte op i en thumbs up.
I en livet, i en halv fem grads vinkel.
Det er sådan en ydmyne.
Altså, det er sådan, jeg har det, fordi det er sådan her.
Mit liv er jo tydeligvis ikke thumbs up lige nu.
Og så er den blevet sat fast i den vinkel, som om jeg går rundt hele tiden og siger,
det er fedt, det er fedt, det er fedt, og alle kan se, at det ikke er fedt.
Trækker komisk.
Ja, det er nemlig trækker komisk, og det er også sådan lidt, altså sådan...
Jeg føler ikke, jeg har givet samme tykket til at give thumbs up hele tiden.
Altså, det er ikke bevidst, det er ikke noget, jeg har lyst til.
Og lige vel, så gør jeg det.

Men apropos mig, så vil jeg sige, at jeg er kommet hjem fra Istanbul i går.
En dejlig tur med min venænder.
Ikke for at sige, jeg er synsk eller hvad det hedder, eller hejens hjertisans,
men jeg sætter mig i bilen med min kæreste Simon,
og så tænker jeg, det føles som om, at han kommer til at fortælle mig noget i etterne inden længe.
Og jeg har faktisk savnet om rigtig meget, det er ikke hante i etterne,
men jeg er bare sådan, kender mig ikke det, jeg er sådan jo...
Han er sådan, underligst stille, der er et eller andet.
Jeg sidder og bare snakker om fjern, og vi kommer helt hjem fra Lufthavnen,
og vi skal bevare ud af bilen, og så er han sådan, når ja.
Og det er sådan noget, han kan finde på.
Altså det er sådan en underlig måde at indlede noget, der er i etterne på.
Men når ja, strøtanke, der var også lige det, og det, og det.
Og så er han sådan, når ja, og så er jeg sådan, og jeg har vist, at der var en mand.
Og sådan, jeg skal lige advare dig inden du kommer op i lejligheden,
og så er jeg sådan, hvad er det, der er sket?
Sige det så, jeg har vist det lige sådan, jeg så dig.
Og så er han sådan, de der billeder, vi har hængt ud i køkkenet,
de faldt ned i nat, og glaset og knust og rammerne er flækket,
og så var jeg bare sådan, og så, hvad er det for nogle billeder?
Jeg er altså de der billeder, du har for planetærisk, med grøntsager på,
som hænger med forskytten på skruvækken.
Og så er jeg sådan, hvad fanden kan de bare falde ned?
Sådan, det ved jeg ikke, det er jo bare, mens jeg lås over.
Og så får jeg rigtig nøje på, fordi jeg tænker, spøgelse,
men jeg tænker alligevel også, ej, det lige meget.
Så kommer jeg op i køkkenet, så kan jeg rigtig nok se,
der er ikke nogen rammer, der hænger.
Der er ikke noget billede, der hænger ud i køkkenet længere.
Så venner jeg mig om, så kigger jeg over, hvor hylder jeg har,
med sådan nogle konserverstående.
Og de, så vil jeg falde ud af væggen også.
Og så er jeg sådan, rigtig specielt, meget mærkeligt.
Kaller på Simons, kommer og fjerner alle doserne,
og må pille hylder ud af væggen, fordi de vil have flække.
Og så er jeg sådan, ubehageligt at komme hjem til dette,
det jeg føler med hjemme under angræb.
Så begynder jeg at kigge mig omkring, og så kan jeg se,
og jeg har sådan en blomsterhåndning, så hver fredag kommer der blomster.
De så kommet, mens jeg har været væk.
En gang har Sim fået lov af at anrette de blomster,
hvor jeg ikke var hjemme.
Jeg begyndte at gradde der og komme hjem,
fordi han havde karpet alle blomsterne fuldstændig i korte.

Steltene var klar,
klippet fuldstændig af dem alle sammen,
og satte dem i sådan nogle små kopper og sådan noget.
Og jeg kigger mig omkring, og lige pludselig er jeg sådan her.
Uanset hvor jeg kigger, så er bare min fucking blomster
anrettet på den fucking underliste mærkelig måde,
rundt omkring sådan sat sammen i kombinationer,
der ikke på det eksisterer i, hvad så jeg ikke gider have.
Og alle sammen, kun en radius af sådan en meter,
hvad med bedværelse, hvad med sovværelse,
hvad med køkkenet, hvad med alle de andre,
hvorfor skal du fucking, altså du ved sådan,
og det kan jo ikke, det er en ulyk kom og skælder en.
Så begyndte Sim og stå og rolle rundt med hans
rimorvær kuffert, som jo han undskyldte mig.
Rigtig dyr kuffert, som jeg er for lov til at lunde,
når jeg er ude at rejse for at spille smart, ikke?
Selvfølgelig også for at bevare mine ting.
Og så skal han sådan juleet virke,
og ikke være der skete med juleet.
Så venner vi den om, så er kufferten
flækket nedomkring juleet.
Så er vores...
Du vil ikke have opnået?
Nej, fordi jeg tager den bare for bagage i bundet,
og skynder mod, så simpelthen tager den resten af vejen,
og så nu står han sådan der, hvad fanden er der foregår?
Ja, så er der så en rimorvær kuffert,
der også er gået i stykker oven i.
Sistet ting, min veninde skal være,
at hun har bedt boksbyt over hele kroppen.
Nej.
Og at vi nok skal fryse alle vores ting inden vi pakker ud,
og der har undertegnet allerede pakket ud.
Og hun, de sender billeder og begge to af dem fødselig, har blevet bidt.
Ej, for helvede.
Lår jeg, og så får jeg jo en bøde på 1000 kr. er fuldstig vant for vej herhen imorgen.
Okay, det er ikke dit uheld, jeg har fået.
Altså det er ikke dit hell, der har vandt, så du har fået mit hell,
og jeg har så fået dit uheld, og nu er du uheldig.
Sådan er det ikke, vi har fået, jeg har fået en andens uheld.
Nu venter vi begge tro på at hellet vinder.
Ja, men jeg synes også, mit hell egentlig var, altså fra...
Jeg synes også det, men det var derfor, jeg spurgte til det,

fordi jeg synes da faktisk, at jeg havde set, at det begyndte at gå bedre for dig.
Og ting gik mere din vej på egentlig den måde, ikke?
Og så begyndte det at gå galt for mig, og så vil jeg det bare lige vinde.
Om du har siddet op på Astrolog Tutille, eller hvad?
Nej, der er ikke noget sagt noget.
Og stukket noget ligeskridt.
Når i dig?
Ja, lige præcis.
Så kan vi ikke sætte nogle steder, hvor sådan her, Maria, hun lige kan få brækket toppenfænger,
og hvis du kunne være fedt, hvis hun så grim ud, man kibbes på.
Hvis det... Ja, især hvis det så gjorde, at jeg lige fik landet det der fede job,
og der kom mange lytter til mine lassespodcast.
Vil du opfra Maria på det?
Yes.
Fjernsendt, by the way. Du kan lytte alle steder.
Nej.
Nej, jeg synes ikke, at mit hell er vent.
Men til gengæld, så venter dit hell nu, for jeg har købt dig en lille gav.
Nej.
Ej, hvor er du så?
Noget lille, ikke?
Stået, det er bare det, at du har tænkt på mig.
Hvis du ellers kan åbne en dårl.
Det her er en prank, gav, fordi du har puttet den ned i verdens aflangeste, længste pose,
hvor mine fingre ikke kan komme ned, og jeg har en hånd.
Nu sidder jeg på at ryste det ud.
Jeg tror ikke, at ni i Ustandbul vidste, at du havde armen.
Det givs da en puttet ned på.
Så det er ikke for at drille mig?
Ej, hvor er den nudet?
Nej.
Den ring, den diamantring.
Det er en diamantring med et stort diamanthjerte i guld, og så med en masse små diamanter.
Det er jo lige mig, er det ikke?
Det er jo lige mig.
Og nu skal jeg lige have den åbnet lidt særke for den på med én hånd.
En diamantring, man kan åbne. Så ved folk, hvad der er for en slags diamantring.
Så kan man lukke den igen.
Med tænderne. Så er den ikke nudet?
Den passer virkelig godt til din ægte diamantring.
Ja, til min ægte diamantring. Så er det sådan, at man kan ikke se, hvorfor en er den ægte.
Det er sådan noget, kan jeg jo ikke se.
Nej, det kan man ikke. Men det kan man ikke til at starte med.
Det kan man jo først, hvis jeg går i badmetten og gullet går i og sådan noget.

Men lige nu er den da godt nok flot.

Ja, den er ikke.

Tak.

Den er jeg skulle da glade for.

Det var en lille rejse, men den er ikke af.

Mjø. Det fandme sødt af dig.

Det var sådan en, hvor jeg skulle stå og kigge på den.

Og så tænkte jeg, ej, jeg føler også, at det er sådan en, man rager rigtig godt kalig.

Kan du ikke det?

Jo, men det er det.

Det er præcis noget, jeg godt kan lide.

Ej, det gør man glad. Tak.

Selv tak.

Det var sødt af dig.

Så var der lidt heldigt en vej alligevel.

Ja, det var dig.

Det var ikke ens på en ægte diamant.

Det var sådan en her mand, der var.

Skal vi ikke også lige præsentere dagens tema?

Jo, det synes jeg.

Fordi det, vi skal snakke om i dag, det er vennegrupper, og helt specifikt, at følge sig lidt indsomme og udenfor, og måske lidt forkert, fordi man ikke har en vennegruppe.

Fordi man bare har enkelstående vennskaber.

Men det er lidt senere.

Og så skal vi ikke bare gå i gang med vores vindende bog?

Jo, det synes jeg.

Hvor vi har udfyldt en masse spørgsmål allerede, og nu er vi nødt frem til et spørgsmål, som en af jer, der lyder med, har skrevet ind, og som du har valgt.

Og som fuck, jeg har glemt at tænke over, men det er ikke det svært spørgsmål faktisk, synes du ikke?

Jeg kunne godt finde på en ting at tænke på.

Der var en ting, der faldte mig ind med det samme, så du kan jo tænke lidt over det, mens jeg svarer.

Spørgsmålet hedder, hvad for en beklædningsgenstand bruger i mest, og hvornår, og hvor er den fra?

Og der kommer jeg med det samme, til at tænke på.

Oh, nej.

Jeg tror, det er.

Jeg tror, det er den der kanindtræk, du har med ham.

Nej, altså, min onesie fra Kammermaew, som jeg bruger til vinterbadning.

Nej, nej, nej, nej.

Bruger du til drakten?

Ej, ikke rådde drakten. Det er ikke den, jeg bruger mest.

Okay.

Men det er en dejlig drakt, man lader os til at være og snakke med om den. Den har vi brugt det hele afsnit på.

Nej, det, jeg kommer til at tænke på, det er mine TN-skole.

Ej.

Fordi, jeg ved ikke, om jeg har fortalt dig om min TN-historie, men da jeg er, lad os sige, 13-14 år, bliver teenager, bliver sej på en eller anden måde.

Da du gangsterer?

Da jeg gangsterer i 14-20 år, der får jeg min første, hvide TN-skole, og dem går jeg så i, indtil jeg bliver, jeg lyst til at sige, 18.

Altså, det er de samme TN-skole. Jeg får ikke nye TN-skole. Jeg kan også grædte lige, at de er slitte og de er gangsteraktige, som om jeg har været i kamp med de her skole.

Jeg går kun med dem. Jeg føler, at de bliver en del af min identitet på en eller anden måde. Alle outfits, alle mine små DRG-toppe med gennemsnægtige skrift og blin-blin-øjring og videre med 60-bukser, og det hele kan sætte sammen med min hvid TN-skole.

Jeg går rigtig godt i dem, jeg elsker med åld på jorden.

Så bliver jeg på et eller andet sted, så skifter jeg stil, eller der sker et eller andet, da jeg er færdig med gymnasiet. Jeg skal også starte på journalistuddannelsen lidt senere, og jeg føler sikkert, at nu skal jeg et andet sted hen.

Så går der mange år, og så her, for fem år siden, så er jeg ope på mit luft og skal sorterer nogle ting, og finder så en affektionsværdipose, som jeg har gemt fra jeg var teenager, som er de gamle DRG-toppe, de gamle med 60-bukser, mit gamle Gucci-bælte,

alle de gamle gode ting, en lyserød Chanel crop top og sådan noget, og jeg tror, at 40% af det, jeg fik, er nogle ægte ting, som jeg tænker, at jeg har et ægte Gucci-bælte.

Men der ligger også de her T-anskog, og jeg snakker gud, mine T-anskog, ej, jeg bliver helt sådan varm om hjertet, jeg har haft dem på i årvis,

og ugen efter, der skal jeg på sådan en vandretur til tænkt guettale i Italien med min faldre en uge. Jeg synes altid, at skåret begynder at gøre und efter lidt tid, men jeg tager de her T-anskåret på, og det er som om,

jeg ved ikke om, om T-anskogen har skabt min fod, fordi min fod stadig var på en eller anden måde formeligt, fordi jeg fik den på i så ungen alder,

eller om min fod har skabt T-anskog, men i hvert fald, så får jeg aske på et følelsen her, at det er den skog, jeg ikke har haft i et eller andet 10 år, eller hvor meget nu er,

og bliver lykkelig at få dem på, går til en guettale, vandrer Italien rundt, får ikke en eneste væbel, hele min familie er sådan her, og nu er jeg med en lidt øm i fødderne, nej, ikke mig, og da jeg så kommer hjem efter den tur, er jeg så lykkelig,

men nu giver T-anskogene op, de begynder at snakke, altså nu er soven gået ud på dem, og der går jeg ud og køber mit andet pavydet T-anskog,

og der går nogen flere i forskellige farver, og nu går jeg kun med T-anskog i forskellige farver, og føler, at det er fantastisk,

så det var helt åbenlyst, den betydningskindelse.

Det er det bedste, når der er nogen, der bestiller et svar på et spørgsmål, som man simpelthen får sådan her.

Ja, og som man på en eller anden måde har ledt efter en indskildning for at fortælle?

Ja, jeg vil sætte, hvordan jeg ellers lige skulle komme ind på den.

Så kan jeg mærke, at jeg har endnu mere svært ved at finde noget.
De første to ting, der popper op i mit hoved, er det en af en t-shirt med mig selv på, som jeg fik.
Den blev lavet, da jeg var baby, inditivlig, hvor min forældre simpelthen har taget et billede af mig,
og det er meget atypisk dem, fordi vi havde ikke nogen penge, altså du ved sådan, vi kunne komme
med Tivoli,
fordi min unge arbejde ind i Pampton Meme Theater, og så fik kom vi derinde,
men forstår mig ret, men det var jo sygt unge, da vi fik mig og studerende.
Så jeg forstår ikke rigtig, hvem der er egentlig, jeg fortsætter med, at det er min farmord,
der har fået lavet den der t-shirt, men det er sådan en børnestørrelse, hvor mit baby ansigt er på,
hvor jeg er fuldstændig kiggert, det er smidt på maven.
Den har du aldrig haft på.
Jeg kan ikke passe den mere.
Når det er en babystørrelse?
Nej, det er en børnestørrelse, men som jeg har brugt som en babyti i en teenage år,
og den kan jeg huske også, og på personalaffektions,
fordi den har lige fundet for nye, jeg kunne ikke finde på at tage den på,
jeg kan heller ikke passe den nu.
Det ville ikke være en babyti, det ville være en behov.
Men den brugte jeg i så mange år, altså det var bare noget,
og der var malerplatter på, og pisse og lørdag,
jeg kan huske, at det er da sådan set ligegyldigt,
fordi jeg skal bare gå rundt med mig selv på maven.
Og også lidt følgmarin, jeg havde den på, trods at den var så nusset,
fordi jeg følte det var noget, der havde været dyrt,
og så lavet inditivligt, og så gik jeg med den.
Ej, det er også en virkelig cute ting.
Den kan jeg huske, men den har jeg ikke haft på i mange år,
men jeg har den stadig, og ellers er det nok min taske.
Jeg har en grøn brættertaske, som er 6-7 år gammel efterhånden.
Den har jeg på hver dag altid,
og den tror jeg aldrig har kommet til at skifte ud.
Det er fantastisk, når man finder de der ting,
som man har lyst til at have på igennem alle sine stile.
Den passer nærmest alt, altså den vil have været meget beskidt.
Så jeg tror ikke jeg vil tage den på til et brødløp eller sådan noget.
Man har altså sådan en værsttaske.
Kan man ikke værst den lidt?
Jo, jeg tror den skal tage rent.
Men jo, det er nærmest en, der har været rigtig meget med på festival,
og i byen, og stået ned i håndvasken,
og alle har stået vasket hen, og pludselig ved sådan der hos er,
vi har vasket hen og ned i tasken,
eller du har i alt magt op, og sådan noget,
det er sådan noget, jeg har gjort mange gange.

Den har set det hele.
Det har den faktisk.
Det er sådan TN-skolen.
Det er jo godt at have sådan en god snak.
Det tror jeg er godt.
Og en rigtig Secret Talk.
Selvfølgelig.
De skulle være vendelige at lukse herinde,
og de skulle snakke sammen.
Så hemmelighederne ikke siger ud.
I følge antropologen Robin Dunbar,
der har forsket i mennesker af socialesfære,
og hans forskning om, hvor mange venner et gennemsnitsmenneske
kan du genkende cirka 15 hundrede mennesker,
og heraf kan cirka 500 betegne som bekendtskaber eller venner.
150 af dem er faste bekendtskaber eller venner,
og i denne gruppe er der så cirka 150 reelle vennskaber.
Ud af de 150 vennskaber er 10 tætte venner,
og 5 kan være meget tætte venner.
Vi har som altid fået et dilemma tilsendt,
og jeg vil lige læse det op.
Skal jeg ikke gøre det?
Jo, gør det.
Hej, hjerte.
Det kunne være rigtig nice,
hvis i jeres podcastet tog for vennskaber vil bringe emnet op
omkring det ikke at være en del af en gruppe.
Både for mit eget vedkommende og et par min venneres ved jeg,
gælder det, at vi har enormt mange venner,
men de er alle vennskaber, som kun gælder mig og en anden,
og ingen af mine venner er venner indbyrdes.
Det kan føles enormt svært, at man ikke føler,
at man er en del af et fællesskab af venner,
som man kan tabe ind og ud af,
som man automatisk inviteres med til nytår af,
naturlige sommerhustur og så videre og så videre.
Jeg håber, at i vil bringe det i spil,
da jeg synes, det er meget essentielt
at kan skabe en enorm ensomhedsfølelse,
på trods af de mange enkelvis vennskaber.
Jeg tænker, at der er flere end jeg selv,
som går rundt med denne følelse,
og det kunne hjælpe, at det blev i talesat og sagt højt.
Det der er noget, som jeg virkelig kan se mig selv meget i.

Jeg føler, at jeg har både haft store vennegrupper,
og enkelvis venner og prøvede lidt af det hele.
Jeg føler, at jeg i dag er et sted i mine venneskaber,
hvor jeg har mange enkelstående venneskaber,
en vennegrupper, hvor vi selvfølgelig er fem.
Men jeg selv har prøvet at skabe det,
med hvor alle mine venner godt kender hinanden,
så vi godt kan samlespange,
men det er ikke forstået på den måde,
at de begynder at inviteres til sommerhustur,
eller store fester, eller nytårsaftener.
Nej, hvor det er naturligt, at alle dine venner, der kommer.
Det er så, hvis jeg gør det.
Så jeg tror, at det første, jeg tænker på,
når jeg læser det der dilemma,
det er mig selv ved højtider,
og mig selv rigtig meget den sommer, hvor der var fodbold.
Helt Danmarksofodbold, der var fodboldfaber,
har det lyst til at sige,
men det er ikke, hvor du udgave guldfepersage,
og hvad ved jeg ikke.
Altså sådan alle så fodbold.
Og alle møttes i fucking gigantiske selskaber,
rundt omkring.
Og sådan der havde fædelsanlæg i gården,
og havde stort sat fjernsynet ud i garagen,
og holdt fester, og havde fælles tøj på,
og alt muligt, og jeg kan huske, der,
jeg ved ikke, hvem jeg skal se fodbold med,
fordi alle mine venner,
hver især ser det med deres respektive andre venner.
Og jeg var hjemme fra Hamburg,
og jeg kan huske, jeg sad på Lasse's værelse,
hvor jeg lige var på det tidspunkt uden Lasse.
Og jeg ved ikke, hvem jeg skal skrive til.
Jeg føler, jeg har venner,
men jeg føler ikke, at der er nogen, der har inviteret mig med,
så noget af det, de skal.
Jeg heller ikke selv lagt op til dem,
men det var virkelig en følelse af,
at være, altså bare for at konkretisere det enormt ensom,
selvom at jeg havde venner,
men fordi jeg ikke havde en stor vennegruppe,
hvor vi automatisk ville skulle se fodbolden sammen.

Og vi senere også skulle snakke om,
hvad vi skulle sætte nyt år, for eksempel,
eller at vi skulle på sommerhus tur.
Men jeg har egentlig altid bare haft indtrykket resen.
Om det havde du virkelig meget i de der fem piger?
Nej, og det tror jeg,
jeg havde rigtig meget, da vi var yngre.
Men det der sker, når man bliver i slut 20'erne start 30'erne,
og det er efter af, at der er så meget, der ændrer sig,
selvom at vi sagtens kunne se fodbold sammen,
eller hvad ved jeg, så var der på det her tidspunkt,
allerede nogen, der havde fået børn,
og nogen, der havde været skum noget med en kæreste,
og nogen, der var bare arbejde.
Så det er bare ikke oplagt på samme måde længere,
og på det tidspunkt i hvert fald ikke i mit liv.
Nej.
Jeg har også alle sammen, vi har arbejde,
og uddannelse også nogle andre vendegrupper,
som måske vi er i sær synes er sjovere at se fodbold med,
eller som er nogle typer, der arrangerer noget,
og så tager man det at hente som den ene,
eller hvad ved jeg, ikke?
Ja.
Så jeg kan huske, at der ikke rigtig var nogen andet,
så endte med, at jeg invitterede mig selv med til noget,
som også var rigtig hyggeligt,
men der følte jeg mig virkelig en, som det samme,
og der er påskefrukost og julefrukost,
og særligt efter, at jeg er blevet selvstændig,
og ikke engang rigtig skal med til noget med mit arbejde.
Så sidder jeg virkelig tit for Instagram,
og følger også, hvorfor er det, at jeg...
Det er både en blanding at være ensom,
men også en blanding af, at jeg bliver stresset over mit eget liv.
Altså konstellationen,
kan jeg stadig nå måske at blive en del af nogen mennesker liv,
som er gode til at tage initiativ, som er gode til at holde ting.
Altså, jeg tænker også meget over det.
Nu har jeg bare taget det strøm, ikke?
Når jeg ikke bliver...
Når alle omkring mig i høj sommeren skal jeg til bryllup.
Og jeg virkelig er sådan, hvorfor er det mig,
at min kasse er aldrig nogen sende blanding til bryllup?

Også har jeg ikke nogen rigtige venner,
eller har jeg bare en masse venner, der ikke bliver gift,
men hvorfor har vi ikke nogen pæfervendelskab,
eller hvorfor har vi ikke en del af nogen store grupper,
af folk, som skal til bryllup, og hos vores venner?

Ja.

For jeg kan jo godt se, at mange af mine andre, både gode,
og nære venner, er til bryllup hele tiden.

Sådan føles det i hvert fald?

Ja, men var særligt på Instagram, ikke?

Og det føles sådan, fordi så er du måske en, en, en, en.

Altså har de alle sammen et bryllup i løbet sommeren,

men det er så for mig stadig sådan der ude brylluper måske, ikke?

Ja, jeg har også også oplevet nogle gange af folk,

siger til mig sådan her,

Øj, nu kommer vi ind i bryllup-sæsoner,

det er jo bare så stressigt, der er bryllup af hver weekend nu.

Altså fra nu af, og kigger på mig som om,

nu skal jeg bekræfte, at jeg heller ikke tid til noget andet,

når til til brylluper, og så er jeg sådan,

ja, og jeg ved ikke, altså,

jeg vil heller ikke gøre det afkald for den person,

vil jeg sige sådan,

jeg skal ikke til nogen brylluper.

For hvad skal det til at sige, altså?

Og så har det fuldstændigt også med påskefrøværter,

eller nyttersinfektioner,

der kommer ikke meget.

Denne her vej?

Nej, hent op herover også.

Jeg er faktisk kærende.

Altså, det er faktisk, og det er det,

og det er jo virkelig sådan noget, der gør,

at jeg i hvert fald sidder og tænker,

hvad er det, jeg har gjort galt i løbens vej?

Altså, sådan, hvorfor?

Jeg synes, at jeg er sjov.

Ingen gange, som den kan i færd.

Den, der sidder bærest.

Altså, sådan nogle havde jeg da også med til mit bryllup.

Ja, og sådan nogle havde jeg også med til mit 30-års,

hvor jeg havde 60 mennesker.

Men jeg er ingen gange den person.

Nej, det er sådan noget, jeg også har gjort,

efter min 30-års fødselsdag, som jeg holdt.

Ja, for snart.

Tre år siden er det jo så mere.

Der kan jeg da også godt se nu i sådan en liste.

Nå?

Hvorfor helvede?

Men jeg er engang kommet til din fest nede på Købsters,
hvor I sidder og drikker øl.

Altså, godt være, der er gået tre år,
men altså, har vi ikke stadig den regel,
at du var med til min?

Jeg kommer med til din.

Altså, undskyld mig.

Nej, fuldstændig.

Altså, sådan gik jeg også i lang tid efter,
og så begyndte jeg at føle sådan en form for skam.

Så var jeg sådan, at jeg er bare sådan en,
der ikke har venner,
og så inviterer folk, der ikke ser mig,
som deres ven.

Altså, jeg vil i hvert fald sige,
der er i hvert fald nogen,
der var med til mit bröllopse,
hvor jeg ikke har været til bröllopse.

Ja.

Det må jeg bare sige.

Men det forstår jeg godt.

I ved, hvem jeg er.

Hallå.

Ej, men det er virkelig en speciel følelse,
og selvfølgelig går det også nogle år.

Altså, for jeg har holdt min 30 års til nu,
jeg kan ikke blive ved med at sige,
når jeg er for fire år siden,
der var du skudt til en stor fest,
jeg har holdt med fri bar.

Men det synes jeg egentlig godt, man kan.

Ja, men det gør jeg måske også lidt.

Det gør jeg i hvert fald i år med efter, ikke?

Altså sådan...

Men for at komme tilbage til sporet,
så er det i hvert fald noget,
jeg gennemkender rigtig, rigtig meget.
Jeg synes, det er en blanding for mig,

af at følge mig ensam,
når det opstår.
Men så er de vel været et sted,
hvor jeg er god nok til at være sådan,
du har venner.
Altså, det er du i virkeligheden,
eller jeg i hvert fald følger,
når jeg ser, det er mere sådan en enksel,
efter et havet noget, jeg ikke har, tror jeg.
Altså, hvor jeg virkelig kan sidde og være sådan her,
hvorfor er det aldrig lykket mig,
at mine fire bedste veninder
og få arrangeret,
at vi tager i et sommerhus i Jylland,
i fire dage sammen i løbet af sommerferien.
Det vil simpelthen prøve,
jeg ved ikke, eller bare ikke hvor mig,
i min kæreste sommerhus.
Vi kan ikke finde ud af det.
Og vi vil sådan,
hvordan kan det være,
at vi er den vennergruppe,
der fucking ikke kan finde ud af
at tage i et sommerhus,
der ligger noget i Karplex Mini,
som er en time virkelig.
Altså, jeg har prøvet to gange,
i løbet af mit liv,
og at have virkelig tætte vennergrupper,
hvor det var sådan.
Det er os, der laver alt,
og det er slet ikke spørgsmål.
Om noget, selvfølgelig, er det os,
der holder nytår,
selvfølgelig er det os, der skal i sommerhus,
selvfølgelig er det os, der er alt.
Og det var vidunderligt.
Altså, jeg synes, det var så fedt.
Jeg trives så godt i det.
Det giver en kæmpe råd
og naturlighed,
ikke at skulle tænke hele tiden
over, hvad der skal ske.
Men at man bare sådan om,

det er jo selvfølgelig os,
hvad skal vi lave,
og så kan man bare snakke om,
hvad man skal lave,
men man ved,
alle har sat tid af til det.
Jeg havde det i folkeskolen,
med min Seven Heaven-gruppe,
jeg har haft talet om,
som jeg jo stadig er veninde med,
i dag,
og elsker helt vildt højt,
men det er trodsalt 17,
18 år siden.
Nu, så vi har jo fået
masser af venner siden,
og børn og mænd,
og flyttet rundt i hele landet.
Så den vennegruppe er jo selvfølgelig
ikke længere,
selvfølgelig,
at vi holder den nytår sammen,
og så har jeg så siden haft
en anden venindegruppe,
som jeg har gledet lidt fra,
hvor jeg stadig kender nogle af dem,
men den gruppe eksisterer ikke længere
for nogen.
Og nu står jeg et sted,
hvor jeg lidt har et ben
i en ny vennegruppe.
Og jeg er meget sådan,
det er en af mine rigtige gode veninder,
som jeg elsker,
simpelthen til højt,
som jo er bare
en af de bedste til at samle mennesker.
Og hun har en kæmpe venindegruppe,
og hun har samlet alle de her mennesker,
er meget mit indtryk,
og hun, på en eller anden måde,
har skabt den vennegruppe ved,
og inviterer nye ind.
Og nu har hun været så sød,

og dejligere inviterer mig ind,
og jeg lærer de her piger,
og kender,
og føler sådan en kæmpe
taknemlighed,
men også en lidt erafrygt,
for at komme ind i noget,
som allerede er,
og hvad nu, hvis jeg,
på en eller anden måde,
gør noget forkert,
eller jeg disrupter det,
eller sådan,
fordi jeg ved jo godt,
hvordan det dynamikker og fungerer,
og vi gør altså sådan her,
eller vi snakker altså på den her måde,
eller der er den her dynamik,
og den her stemning,
og kan jeg komme til,
ligesom at mase mig på,
eller fylde for meget,
eller gøre et eller andet,
som bare er usagt,
at man ikke,
det er ikke sådan, man gør,
og jeg vil ikke,
jeg vil gerne have super meget respekt
for deres individuelle relationer,
og venskaber,
og de må ikke føle,
at de skal invitere mig nu,
fordi nu har jeg været med,
ikke sant al gang,
eller sådan,
altså der kommer en masse ting
med det der,
sådan en sårbarhed omkring,
ej, hvor vil jeg gerne være en del af det her,
det er det fedeste,
det er vidt underligt,
at være en del af vendegrupper,
synes jeg,
og hvor vil jeg også gerne,

have super meget respekt,
for det de har allerede,
fordi jeg kommer jo ude fra,
og hvornår er man rigtig med,
og hvornår er man stadig den,
der er lidt på besøg,
og er lidt guest,
og sådan noget,
så det tænker jeg faktisk sygt meget over,
fra tiden også,
det her med vendegrupper og konstellationer.
Jeg har altid samlet,
savnet den,
når jeg ikke var en.
Jeg tror, det er gengæld,
det er den rigtige måde at gøre det på,
altså som du siger nu,
at være lidt ærstfrygt,
og have lidt,
altså i hvert fald i starten,
og lige lur af,
og hvilken rolle skal jeg have her,
og hvem er det,
der gør det,
og hvem,
altså når man ikke kommer ind,
med træsko på,
altså fordi det er jo netop noget,
der kan være i hvert fald,
mange steder,
sådan så fint,
og trygt,
eller sådan,
når der bliver lukket nye ind,
hvilket jeg er sikker på,
at alle er meget glade for mig dig,
og at du er meget dygtig,
til det,
hvor jeg ikke først sidder,
sådan noget.
Nej, jeg bliver glad for det,
men det er også så,
for jeg bringer det op,
for at tale om,

hvordan gør man det så,
fordi,
jeg tror også,
at lyttern her,
spørger jo ligesom ind,
til den ene som hedder sådan noget,
og en ting er,
selvfølgelig,
vi kan snakke om,
at affinde,
så med,
at man ikke har nogen.
Og snakke ind i,
hvordan kan man have det godt i,
ikke at have en vennegruppe?
Det kan vi sagtens vende,
for det prøver vi,
selv hele tiden,
at have enkelste stående vennskaber.
Den anden mulighed er,
at skabe en vennegruppe,
føre sine venner sammen,
bruge energi,
og tid,
og investere andet muligt i,
og få dem til at blive venner,
og blive en gruppe,
og det tredje er,
at komme ind,
i en allerede eksisterende gruppe.
Ja.
Og jeg synes,
det er vildt spændende at høre,
dig om,
hvordan du tænker,
man gør,
bare fuldt min intuition,
omkring det,
men jeg aner ikke,
om det er sådan, man gør.
Nej.
Det tror jeg helt klart,
er den rigtige måde at gøre det på.
Jeg tror, det er vigtigt,

at man,
når man skal ind i noget,
der er så sammen,
tømmer og behandler det,
meget med respekt,
og er lidt æres frygtig,
fordi,
at den slags ting,
altså,
menneskers vennegruppe,
er jo deres hjempoint,
anden måde.
De mennesker,
som man føler sig,
i hvert fald,
for mit vedkommende,
allermest trykvede,
og stoler mest på,
eller højest,
er jo der,
hvor man virkelig kan være sig selv.
Og hvis der lige pludselig kommer
nogen ude fra,
og skal være en del,
og ens endeste kærene,
på den måde,
så kan det jo godt,
i pludselig føles fremmet,
at være hjemme.
Altså,
kan man godt så være sig selv,
eller skal man begynde
at optage en maske på,
lidt for,
at passe på sig selv,
eller fordi,
man har nogle side,
man skammer sig over,
som man er bange for,
at vise frem til,
til nye mennesker,
og smæring.
Så,
jeg tror,

det er virkelig vigtigt,
når man bliver lukket ind i snøet.
Det er selvfølgelig også,
at være sig selv,
og sådan noget.
Men du er en stemning af,
indtil,
man finder ud af,
hvilken hylde man skal være på,
i den vennegruppe.
Det vil jeg i hvert fald,
altid selv anbefale,
også ifra,
når jeg kan mærke,
at der er nogen,
der banker på,
i mine vennekriber,
eller godt vil være en del,
af nogle af mine relationer,
og sådan noget,
hvor jeg både bliver glad,
og været,
og synes, det er hyggeligt,
og godt kan lide,
at vi er mange.
Men også nogle gange,
som kan være uha,
men kan også være bange for din energi,
kan udlægge vores dynamik,
eller kan også være bange for,
at du kunne gøre sådan,
at den her person,
måske,
vil føle sig lidt udtryk,
eller hvad var jeg, ikke?
Ja, og det kender man,
jo netop fra sig selv,
det er jo ikke sådan,
kun en ting,
der er,
og bliver ens hovedet,
og kun er frygt.
Jeg kan også tydeligt huske,
med min første vennegruppe,

i Folkeskolen,
at der kan huske,
på et tidspunkt,
en af pigerne,
der er inviteret,
en af deres veninder,
vi skulle være sammen,
og det gjorde,
at jeg ikke havde lyst til,
at sige noget som helst.
Jeg kan tydeligt huske,
jeg var sådan,
så jeg bare stillede ind,
til hun grov igen,
fordi det,
jeg gerne ville snakke om,
det var,
hvordan det var,
at bolle med ham her,
over i Ørgårdsparken,
og et eller andet måde,
og det,
det,
har jeg ikke lyst til at snakke om nu.
Nej.
Nej, det tror jeg,
vi alle som har brudt det,
det er også,
hvor man sidder og bliver helt sådan,
altså,
det er også set udefra,
virkelig af akad,
altså,
og alle ens veninder,
ved godt,
at man er humør,
og jeg,
så gider det godt,
lige at bare styre det lidt,
eller sådan.
Altså,
jeg kan huske det,
der bare,
jeg brugte i Hamburg,

at der var jo også blevet lavet,
lidt om på konsolationer,
nemlig,
men venindegruppe af mennesker,
jeg var væk,
både fordi,
der var mange,
der fik igen børn,
der blev gået videre,
og kærester,
altså,
nogle gange,
når jeg var hjemme,
så var der lige pludselig nogle med,
som ikke plejede at være der,
altså,
fordi,
så prøver jeg at statme,
eller,
Hvad,
hvornår er hende her,
kommer nu?
Altså,
jeg,
hvad laver ham der,
altså,
det kunne virkelig være sådan en,
hvor jeg også kunne sidde,
lige sådan en,
helt mut,
og følelsen,
ej,
sådan noget her,
sådan her,
hvilke stemninger,
kan være normalt,
hvis det bare var os,
akad,
ikke?
Der var altså også,
fordi,
jeg brugte i Hamburg,
ekstra,
det helt klart er en,

er en god måde,
at komme ind,
indvendegrupper på,
og så tror jeg,
at det,
jeg kan sige mest om,
ellers,
det er der med sådan,
hvordan man på en eller anden måde,
også bare accepterer,
ikke at være i det.

Ja.

Fordi,
jeg har også,
jeg har faktisk også,
været i vendegrupper,
af flere omgange,
været heldig,
og blive lukket ind,
ind i noget,
som jeg virkelig,
kan huske,
tydeligt,
var meget stolt af,
der havde sådan to,
store vendegrupper,
på et tidspunkt,
med piger,
men kan også huske,
at jeg på en eller anden måde,
faktisk synes,
det var rigtig hårdt at være,
i de der store vendegrupper,
fordi der lige pludselig,
var mange flere,
forventninger til mig,
for mange mennesker.

Ja.

Og når jeg selv skulle,
inviteret til noget,
så skør jeg også,
lige pludselig,
virkelig slå et stort brød op,
og planlægge rigtig meget,

og renne rundt hele tiden,
når måske,
jeg havde tre forskellige aftaler,
på en dag,
for at være,
op til date med alle,
og være en god inden over for alle.
Og jeg kan faktisk huske,
at den ene vendegrupper,
glede lige så stille lidt ud,
og så holdt jeg lige så bare kontakt,
med de to-tre piger,
som jeg så var så tæt med i starten,
også, ikke?
Og den anden,
der tog jeg faktisk,
lidt aktivt valg,
altså og var sådan,
det er ikke fordi,
jeg ikke kan lide de her piger,
altså tvært imod,
men det er fordi,
jeg kan mærke,
jeg selv bliver udkørt over,
skulle have så mange tætte,
veninder,
og altså lige så stille,
glede det lidt ud,
altså så var jeg ikke,
lige så meget med til ting,
og sådan noget,
hvor jeg var sådan,
jeg kan ikke inviterere 12 piger igen,
altså,
jeg er ikke ressourcer til det,
jeg studerer,
og jeg har faktisk heller ikke lyst,
fordi jeg vil gerne,
heller holde noget,
der er mere stille og rolig,
og føles mere som mig,
og der inviterer jeg ikke,
alle pigerne,
hvilket ikke er sådan en,

holder jeg udenfor,
fordi du ved,
selv i en stor gruppe på 12,
er der også små grupper nogle gange,
og jeg var stadig,
og det gav mening,
at jeg selvfølgelig,
og der var det mere,
lidt statement,
der var mange flere,
der ikke blev inviteret,
end der blev inviteret,
og jeg inviterede bare lige de 3,
at de 12,
som ligesom bare sådan,
min veniner,
og der var ikke nogen,
der blev sur,
eller noget,
men så var det bare,
frem over,
at vi kun så hinanden,
når de 3 piger,
ligesom holdt noget,
eller tog initiativ,
eller et eller andet.
Så blev du heller ikke inviteret?
Så blev jeg heller ikke inviteret,
til deres fødselsdag.
Men det var jeg jo glad for,
fordi jeg føler,
jeg føler på en eller anden måde,
altså,
det var jo ikke mine tætte,
tætte,
jeg var bare med i en stor venindegruppe,
jeg fik altid lov at være en del af det,
og de var også siden.
Men det er rigtigt,
der er helt klart et element,
kan være,
når man er med i en stor gruppe,
hvor man kan føle,
hvem er helt rigtig venner med,

fordi nu er det bare,
nu er det bare blevet så meget fællesskab,
på en eller anden måde,
og vi venner i fællesskabet,
vi venner i kraft af,
at vi alle sammen er her,
men hvem er de her individer,
er egentlig venner med?

Ja,
og det var igen det,
som hjem for mig.
Altså, det føles ikke,
som det der,
nu kan jeg bare slappe af skulderne,
og sådan noget,
fordi,
jeg ofte blev alt for selvbevist,
når jeg var sammen,
med så mange mennesker,
på en gang,
fordi jeg ikke,
nogen,
sendede noget helt under huden på alt,
så var det lidt svært,
at slappe 100% af,
og svært at holde styr på,
og svært at være sådan,
han ofte,
og ikke,
og ikke være supersocial,
og stille spørgsmål indtil alle,
og sidde lyd efter,
når alle skulle på runde,
fortælle,
hvordan det gik,
og sådan noget,
så er det også,
at jeg i hvert fald,
har sluttet fred med,
for en eller anden måde,
i mit voksende liv,
at jeg er best,
til enkelstående venskaber,
men jeg elsker,

at mine venner,
kan og kender hinanden,
og kan med hinanden,
og at vi nogle gange,
kan være sådan,
skal vi træne egentlig ikke,
til at udspise,
det kunne være rigtig sjovt,
eller sådan,
og så kan vi gøre det,
eller jeg kan samle folk,
til en midter,
eller en fødselsdag,
og så kan folk,
sagtens snakke sammen,
og har været,
til min fødselsdag,
så du tænker ikke,
sådan en sted i,
ej,
jeg vil vildt,
det skal ske,
nej, det gør jeg faktisk ikke,
fordi jeg har bare fået noget ud af,
at jeg er en enkel,
vendskabsperson,
ikke dermed sagt,
at jeg ikke kan få foma,
når jeg kigger på folk,
som tager,
særligt sådan noget,
top på vendefjernet,
til Toskana,
i et stort sommerhus,
og er deres min 12 mennesker,
og er sådan,
hvordan fan har I fået det der,
til at gå op,
i en fucking kalendramand.
Altså den slags,
det er slet ikke,
fordi jeg ikke sidder for,
sådan lidt,
und i maven,

og sådan,
hvorfor jeg ikke den slags person,
der kan det,
eller langbord smitter,
om søndregen,
og altså sådan,
jeg er virkelig sådan,
puha,
men i sidste ende,
så giver det også mening,
at jeg ikke har det,
for den måde,
fordi jeg ikke kan overskue,
og holde styr på en,
stor gruppe,
nærvinder,
som er selv sagt sat sammen,
fordi hvis jeg ville,
så kunne jeg godt holde en langbord smitter,
og egentlig tage folk på grillpølser,
ned i gården,
en søndag,
og så ville jeg godt kunne komme 12,
der sangen skulle sidde,
hyks over i nøgle,
men på den måde,
følger jeg jo stadig privilegert,
og ikke ensom,
men mere billedet af ude fra,
så vi også tilbage til sådan noget strukturelt,
tænkningen jo det der,
med sådan,
at vi jo er,
for det første,
programmeret oven i hjernen,
til at være flokdyre,
helt tilbage fra,
vi opstod mennesket,
men også fordi,
at det bare altid,
har været,
store vennegrupper,
og det er sej i samfundet, ikke?
Både i filmer, i bøger,

og alt muligt andet,
og på tvivl.
Vi har set det for 16 cityer,
og girls and girls,
og friends,
og det hele, ikke?
Altså,
og så sidder man der,
og det idealede,
det er det,
man skal stræbe,
efter at være en stor gruppe,
og mennesker som sådan,
alle sammen kender hinanden,
og kan penge på,
og kan hænge ud,
og ved at de skal holde nytår sammen,
og ved hvad hinands forældre hedder,
og er helt under huden,
og for mig,
det kan jeg ikke.
Nej.
Hvis du går og føler dig syv for tiden,
så kan det faktisk godt være,
fordi der skal rudsle lidt op
i dine venner.
Der er lavet masser af forskning,
der viser,
hvordan gode venskaber
giver og laver af stressende brug,
bedre immunforsvar,
og længere levetid.
Men ifølge mand der morgen,
så har et studie
fra New York Times vist,
at venskaber,
som er smertefulde
på den ene eller anden måde,
for eksempel,
hvis dine ven, helt konsekvent,
altid aflyser jeres planer,
skader helbredet på samme måde,
som harmoniske venskaber plejer det.
Studiet foreslår derfor,

at de skal gøre op med sig selv,
om du tror,
denne smerte er midlertidigt,
og at venskabet kan give dig
positive følelser igen.
Og hvis ikke,
så skal du for dit helbreds skyld
give slip på dette venskab.
I det store aflysningsshow
afsnit,
så snakkede vi,
og som alle de der overvejelser
omkring,
hvorfor var det,
at der var så mange, der aflyste,
og alle de tanker,
jeg havde haft omkring det der baby shower,
men også generelt holdede ting,
og følte, at folk aflyste.
Og der tænkte jeg,
rigtig meget over at vende grupper,
i den tid også,
hvor jeg,
hvor det følte meget,
fordi,
at jeg følte,
at mange af mine venner,
skulle tage sig sammen,
til at komme til ting,
jeg holdt,
fordi de ikke kendte andre end mig.
Og så ville det være sådan,
så kender man jo godt,
så skal man hen i stedet,
okay,
jeg kender kun Ida,
det Ida, der holder det,
så hun skal jo snakke med alle,
så det vil sige,
jeg skal mængle.
Jeg skal snakke med mennesker,
jeg har mødt de sidste,
du ved, 3 fødselsdage,
en gang om året,

hos barriere,
eller Ida,
men det er ikke min venner.
Og der kunne jeg godt have fødselsnæsten,
ej,
hvad ville jeg ønske,
at de kendte hinanden,
så det var som nemt for dem også,
lige så nemt som det var for mig,
at jeg var sammen med dem,
fordi jeg synes jo,
det er vidt underligt,
at jeg var sammen med dem alle sammen.
Men samtidig er det også sådan,
jeg synes fandme,
det er svært at skabe en vindegruppe,
af fremad mennesker,
af enkelstående venner.
Altså det har jeg aldrig lykket med,
altså hvis det skal være et aktiv ting,
altså det er aldrig lykket mig,
at du ved skabe det der fællesskab,
og så de blev venner på kryds og tværs,
jeg har oplevet nogle gange,
at to veninder er blevet veninder,
og jeg har ikke, det har vi jo snakket om,
men ikke sådan, at alle mine venner er blevet venner,
fordi at solarmånen lige skal stå på den måde,
at de også passer perfekt sammen,
og i den konsolation og i en gruppe
er på en eller anden måde urealistisk.
Det er det i hvert fald,
når man er voksen,
fordi det er jo det,
det er også det,
når jeg satte tilbage,
for eksempel den vennegruppe,
jeg piger på begge to,
som jeg refererede til,
som jeg har været så heldig,
at få lov til at være en del af i tidligere mit liv,
så er de begge to,
nogle, der har været venner siden de var,
altså folkeskolen,

altså begge grupper opstod i,
eller i gymnasiet i hvert fald, ikke?
Og så er det bare nogle mennesker,
som har været selvsyg gode,
og dygtige til at holde ved hinanden,
og også selvom, at de er blevet forskellige
og sådan noget,
så stadigvæk at komme til de vigtige ting.
Og det kan jo se nu også,
så mange år efter,
fordi det er jo længsene,
jeg var en del af det hele,
den store gruppe,
men mine fire andre bedste veninder er,
at tre af dem stadig fra den gruppe,
og stadig kan vinde hinanden
med de resterende piger.
Selvom de er meget forskellige i dag,
og sådan noget, så kan man se,
de kommer stadig,
de ducker stadig op,
de er derfra hinanden,
selvom at de måske ikke ses hver dag,
og sådan noget.
Men det er jo lidt det,
det der med at skabe sin egen vennegruppe,
som jeg måske i halvt har gjort,
altså ved at have mange
engelskående venneskaber,
og så godt at kunne lide at samle dem,
en gang imellem.
Men hvor de jo selvfølgelig stadig,
ikke kun mødes,
når du samler det.
Præcis.
Og så er der måske nogen af dem,
ibland, som så også vinder.
Min fire bedste veninder,
Julian og Philip,
eller Julian og Lasse,
er jo også nogle rigtig gode venner,
og sådan noget.
Men det er jo stadig sådan,
at der er mange af dem,

der aldrig vil ses,
uden jeg var der,
men som godt kan skrive sammen på Instagram,
eller som kan have det sjovt,
hvis de møder hinanden i byen,
og sådan noget.

Men jeg tror,
det er svært,
som voksen,
at skabe en hel gruppe af mennesker.

Så skal du jo sige,
man skal starte sig noget sammen.

Altså,
så synes vi,
jeg vil sige,
jeg tror faktisk,
det kommer i bølger.

Ja.

Det kommer i bølger,
fordi netop mødergrupper,
jeg har også haft min egen lille mødergruppe,
herunder min anden graviditet,
som har betydet sindssygt meget for mig,
og venskaber med dem,
som jeg var i mødergrupper med.

Og så kan jeg se på min mor,
at da jeg,

ligesom blev stort,

da jeg blev teenager,

der fik hende,

masse andre voksne damer,

jeg lyste at sige,

sådan en næste ungdom,

altså ungdom nummer to,

fordi nu var deres børn store,

og de havde en lille tid til sig selv,

og de havde masser af penge,

fordi de havde gjort deres karriere,

og de var ligesom det der stedelivet,

hvor de ikke kæmpede helt sygt,

med søvnløse netter,

eller at slå igennem med et eller andet,

de var sådan lidt mere sat.

Og der begyndte de altså at tage ud,

altså i store selskaber,
med masser af kvinder,
og alle var velkomne,
og der var sådan en lang overreike,
hvor min mor virkelig var sådan,
meget veninde i gruppeagtig.
Altså det var altid sådan,
ej, jeg skal være sammen med den,
og den, og den, og den, og den, og den,
og jeg er sådan, du har flere venner end jeg har.
Og i altid sammen,
og i tager ud og spiser,
dyr og lækre midt af,
og drikker kogtales,
og griner,
og har en kæmpefest,
og synes det er simpelthen så sjovt.
Det har jeg tænkt tilbage på nogle gange,
og jeg kunne godt forsætte mig,
at det kom tilbage igen i førerne.
30'erne er på en eller anden måde,
for os jo,
det hårde, det sindssygste sted,
fordi vi alle sammen bevæger sig
i alle mulige forskellige retninger,
og folk isolerer sig,
og flytter væk,
og har alt fortraget med deres arbejde,
og har alt fortraget med deres børn,
og sover alt for lidt,
og der er ikke det overskud.
Og så på en anden side, så kommer det tilbage,
og så kunne det godt være,
at førerne igen blev vennegruppernes tid.
Det er i hvert fald rigtigt,
at nu du siger det, så tænker jeg også på min egen forældre,
som altid har haft både.
Min far er faktisk en vennegrube, som jeg føler,
han har haft for altid,
og min mor kan selvfølgelig også,
altså nogle veniner, som har gået igen,
men jeg kan huske fra,
vi flyttede fra Frederiksberg til Hunested,
der er min mor,

jeg har også fået en stor gruppe af veniner nu,
hvor de også er damerne,
og de også laver ting sammen,
og tager ud og rejser sammen,
og tager ud og shopper sammen,
og laver alle de, der tænker,
at det er også en stor gruppe af kvinder,
som jo ikke er nogen, der har kendt hinanden hele livet,
så det er jo rigtig nok,
at det er egentlig en dejlig lille note,
at det aldrig er for sent at ende i sådan en.
Tror også, at hvis du får børn,
eller hvis du flytter til en ny by,
eller et eller andet,
så vil man automatisk ende i et nyt netværk,
hvor man måske dumper ind i en gruppe af mennesker,
som man bare passer perfekt ind i.
Og det gør mig egentlig meget glad, Kamerk.
Ja, også mig.
Det er jo også det, vi har snakket mange gange om,
også i forbindelse med det der med
ruttebanenturen, hvor nogle venner
står i på vejen,
at livet er jo heldigvis ikke
sådan en lige nær process,
hvor du samler alle dine venner op i barndom
og ungdom, og så har du dem så til, du dør.
Forhåbentlig og formentlig
samler du jo venner op igennem hele livet,
og nogen har det måske helt tilbage
fra børnehaven eller folkeskolen,
og nogen bliver dine bedste venner,
som du møder på arbejdet på dit nye job,
som 45 år i, eller 60 år i,
eller hvad det nu kan være.
Men jeg tænker i hvert fald
også bare at sige til lytteren,
at jeg forstår
virkelig godt ensomhedsførelsen.
Kender den søgere selv
vennegrupper? Jeg synes,
jeg har det nok ikke helt som dig,
at jeg sådan har fundet
ro i, at jeg er bare

sådan en enkelt stående person
i ven,
at det passer mig best.
Jeg elsker at være sammen en og en,
men jeg elsker også
at blive automatisk inviteret
til alt muligt.
Det gør jeg også.
Men der vil jeg bare,
min poængte var bare,
at det er nemmere, når man er en vennegrupper
og bliver automatisk inviteret.
Præcis, og derfor så tænker jeg,
at måske i stedet for at gå
efter sådan her, og nej,
hvorfor har jeg ikke den der helt samme
tømmere til det vennegruppe, hvor det altid
er også, som lytter en lidt følger,
hun mangler, så måske gå efter de
fællesskaberne.
Fordi fællesskaber kan give en følelse
af vennegrupper, og det kan potentiale
udvikle sig til det, men hvis du studerer,
så bliver en del af studioavisen.
Eller hvis du er blevet mor,
så siger jeg til den mødergruppe.
Hvis du er startet
nyt arbejde, så stå for fredagsbarn.
Eller melde dig ind i festudvælllet.
Eller starte til dans sammen
med dine venanden, hvor
I så også lærer de andre
piger igen. Altså skabe de der
fællessgrupper, fordi så vil du
pludselig opleve at have følesnag,
og have mange vennegrupper,
og hvor der måske pludselig er nogen
fra det her hold, som siger, jeg holder nyt år,
ved alle for mødergrupper med.
Altså sådan noget har jeg oplevet meget af,
at det ikke engang er hovedet mine tætteste venner.
Og det er ikke på den måde officielt er en vennegruppe,
men det er et fællesskab,
og pludselig er jeg en del af en gruppe alligevel.

Meget egentlig.

Og så tror jeg også bare, at jeg vil sige,
at apropos det, hun skriver med,
at det er ret hvis der er nogen, der siger det højt,
at de også kender så den følgelse,
at jeg tror altså,
at der er rigtig, rigtig mange mennesker,
der har det, sådan,
når man særligt i aktar
store vennegrupper. Altså jeg tror selv,
der er en del af en stor vennegruppe,
kan kigge på andre store vennegrupper,
men den vennegruppe er ikke lige så god som den vennegruppe,
eller vi har det ikke lige så sjovt,
som når de er sammen,
og det er jo bare hele sammenligningsgrundlaget.
Også alle sammen,
der jo bare altid vil sidde og trick et eller andet
ind i hjernen, ikke?
Eller også så sidder der måske nogen i store vennegrupper,
og jeg tyder om, hvem de overhovedet venner med,
og har i overhovedet nogle nære venner.
Og er de alle andre meget bedre venner ender mig?
Og jeg er overfladisk,
fordi jeg har 12 bedste venner,
i stedet for tre, der er endnu nære.
Det er jo altid det der med,
at man kan se ting for så mange forskellige perspektiver,
men at jeg i hvert fald kan garantere,
at der sidder,
ligesom dig bare, så fucking mange mennesker
rundt omkring,
og at tristner det bliver påske,
og tristner det bliver jul,
og tristner det bliver sommer,
og tristner det bliver fodbold,
fordi det er alle de her højtider,
hvor alle sociale religioner
manifesteres i, hvor sej du er,
det er jo bare ikke fedt.
Jeg kan sige, at det har sagt at sommeren,
for eksempel generelt, bare stresser mig,
fordi det er der, at de alle sammen,
folk pipler ud på gader,

og stræder og sidder og griner og skåler,
og jeg er sådan,
hvem fan skal jeg drikke vin med i dag?
Og så er det fuldstændigt,
at jeg kan have billet mig selv ind,
så jeg er jo ikke nogen venner,
hvis ikke der er nogen, der kan ses nu.
Hvor er mine tre bedste,
sexende city-agtige venner,
der kan sidde dernede og drikke glasbobler med mig?
Jeg tror bare, at det er vigtigt
at sige til sig selv det der med,
at det er ikke nødvendigvis ensomhed,
selvom det kan føles ensom,
hvis man har i hvert fald venner,
som der også bliver skrevet her,
men måske mere en følelse eller en længsel,
efter at være i nogle store fællesskaber,
som jo faktisk godt er noget,
man kan gøre noget ved, som du ser ved,
og i undhånden meldet sig ind i noget,
hvor der er nogle mennesker, der går op i noget,
det tror jeg, hvis jeg snakker om først,
noget som frivilligt arbejde,
men sammen lyfter i flok for at gøre noget for andre,
men også at man møder mennesker,
som har samme passion som ens selv,
eller man kan melde sig til en sportskring,
et start til håndbold eller et eller andet,
hvor man så også er nogle mennesker,
der sammen kæmper for noget, eller sådan...
håndbold. Men ja, det var så det sidste jeg nogensinde selv,
at man starte selv.
Men bare for at sige sådan, at måske det er nogen gange,
er noget, man kan forvækselig også,
altså ensomhed og længsel,
efter et fællesskab,
ikke at sige eller negligere,
det er selvfølgelig svært at sange, hvad jeg er.
Men jeg tror helt klart,
at man kan forvækse det.
Det er også noget, det jeg tænker,
når jeg kigger og ser kæmpe store vinde i grupper,
og jeg bare tænker, ej, hvor I er heldige.

Og så prøver jeg lige sådan,
at stoppe op og kig ind,
og sådan her,
men prøv lige at se på mine venner.
Altså, hvor gode venner jeg har,
det er godt, at de ikke er alle sammen med bedste venner,
men jeg er jo så heldige med de her relationer.
Altså wow, når jeg bare ser dem enkelt støvende,
der er ikke nogen,
jeg heller vil være venner med i verden,
end mine bedste venner,
og hvor er jeg, altså, uanlig heldig,
at have dem i mit liv.
Og der kan jeg godt også få følelsen af,
hvor meget handler om,
hvor gerne jeg vil være i vindegruppe,
og hvor meget handler om,
hvor fedt det ser ud på hele deres måde.
Ja, men det er helt lidt der sociale pres,
som jo bare er det, man skal huske at sige til sig selv,
nærmest alle sammenhængen i det her liv.
Hvad kommer ud fra,
og hvad er noget,
jeg føler, at jeg bør leve op til,
og noget, jeg godt vil have,
at andre skal se mig være i,
eller noget, jeg føler, at jeg får et blåstempel,
og kan klappe mig selv på skulderen over,
og hvad er egentlig mit eget behov,
og ønske,
og hvad har jeg lyst til at lægge at sige,
fordi det kan også nogle gange gå op og ned.
Altså nogle gange kan det godt være begge dele,
nogle gange kan det godt være både sådan der press over,
fuck, hvad ser det sejt ud,
og vi vil jo være en cool typ,
og samle 20 mennesker ned i gården,
til at se fodbold,
og vi har faktisk også lyst,
men jeg tror bare,
at man skal huske,
at der sidder rigtig mange mennesker rundt omkring,
og skåler fra Instagram,
eller kigger sig over skulderen om sommeren,

og er sådan der, bare det var mig,
og det gør vi alle sammen på et eller andet tidspunkt,
og nogle mere end andre.
Jeg gør det meget,
men jeg er bare også rigtig glad for
den konstellation af venner, jeg har,
så man må gøre noget selv, tror jeg.
Sige det højt,
og være sådan der, fuck mig ned omkring,
jeg skulle kunne det,
men også være sådan der,
når man hvad kan jeg så gøre,
så må jeg jo begynde at tage en tativ,
til at samle nogle af mine venner,
eller lave en madklub,
eller melde mig til noget, ikke?
Ja, det er præcis.
Skabe de der fællesskaber selv.
Det tror jeg virkelig er den bedste ting, man kan gøre.
Og så være tak nemlig,
Nej, nej, nej, slet ikke.
Vi har det simpelthen bedre i fællesskabet.
Også i forortiden levede vi i flok,
og hvis nogen i flokken for eksempel reagerede på far,
så var det bedre at stikke af alle på én gang.
Vi reagerer på samme måde i dag,
hvis vi er i en bygning, hvor folk pludselig begynder at løbe,
og ser radtidslanet ud,
så har vi indbygget et instinkt beredskab
til at løbe med.
Det er også kaldet lemmingeffekten,
som dækker over tendensen,
at vi følger flokken blind.
Og så har vores ekspert i venskaber,
relationer om Marco Pugatia,
selvfølgelig også lige brede,
og giver os lidt et indblik i,
hvad der sker, når man ønsker en vennegruppe,
og når man kan følge sig ensomme og udenfor ved ikke at have en.
I populære kulturen ser vi ofte meget tætte vennegrupper
gå gennem lide sammen,
og være derfor hinanden i tykt og tyndt.
Vi har set, hvordan vennegrupper nogen gange bliver idealiseret
i film som Sex in the City,

Friends,
eller The Bridesmaids,
eller i medierne, når Taylor Swift gennem tiden
har få taget gruppe-billeder med sit formøse Girl Squad.
Man kan nærmest ikke umgå,
at det vækker, at det ønsker ham også at finde sin writer-dejgruppe,
som man føler, at man hører til i.
Vi ser det også på sociale medier,
f.eks. når andre poster-billeder af større grupper er venner.
På sociale medier vil flere gerne fremstå populære og vælgte det,
så det er måske ikke så overraskende,
at der er en tendens til selektivt at poste billeder af store vennegrupper,
eller ved sociale begivenheder.
Når man hele tiden bliver exponeret for billederne,
kan det svære for en til at tro,
at man er én ud af få, som ikke er en del af en større vennegruppe.
Det er største dele nærs ikke,
selvom det måske kan se sådan ud på sociale medier.
Men hvor nemme er vennegrupper egentlig at være en del af at vil iholde?
Et værdt form for venskab kræver en viss investering af tid og energi.
Når man har mange venner i en gruppe at tage sig af,
kan det være en udfordring at holde liv i vennskaberne
og etablere en tæt kontakt,
fordi man praktisk talt ikke så tit har tid til at mødes med alle en ting.
Det er muligt, men sensyndigvis meget svært,
og hvis ikke vi forplader relationerne,
kan de måske ende med at føles overfladeske.
I en vennegruppe kan man også risikere,
at nogen begynder at danne små grupper i gruppen
og ekskludere resten i nogen sammen mangen.
Man kan stadig risikere at føle sig ensam
og blive overladt til sig selv,
selvom man er omgivet af mange venner.
Ofte vil der være hierarchier i gruppen,
og samme tid og venigheder,
der måske vil have potential til at skille vandene,
hvis konflikter ikke bliver løs på en ordentlig måde.
Set i det lys er det måske ikke så mærkeligt,
hvorfor grupper som Spice Girls, Guns N' Roses
og One Direction på et tidspunkt valg, der splitter op.
For mange kogge får dag og maden, som man siger.
I tak med, at man bliver ældre, er det helt almindeligt,
at man begynder at prioritere titte en til en vennskaber,
frem for større grupper.

Med alleren begynder de fleste,
der sorterer i deres sociale netværk,
og fokuserer på de mennesker og relationer,
som er følelsesmæssigt stimulerende og meningsfulde.
Det er ikke fordi vennegrupper ikke kan være stimulerende
følelsesmæssigt og gemening.
Men ofte er det svære at skabe en tæt kontakt med andre,
når der er flere til stedet på en gang.
Når man...
Så vil jeg løbe ud og skrive akap et eller andet sted.
Hvad? Hvad er det nu, det betyder?
Ej, Maria, det er dig, der har været gangstarrer.
Okay, jeg prøver lige at tænke mig om.
Jeg har hørt det mange gange før.
Ej, jeg kan ikke, hvis det skete.
Det er all-crops-arbejdsdøs.
Når jeg er for helvede, det er det.
Fucken mig.
Ja, fordi du har fået den bøde der.
Du har fået en bøde til doughnuts-kassen.
Ja, jeg vil gå hjem og ligge mig.
Ja, det forstår jeg godt.
Helt modagt i energi.
Du skal ejse.
Hvad betyder det nu? Du siger flere ting, som jeg ikke fatter.
Du skal ejse compression elevation.
Men det vil som hvis man har forstået noget.
Ja, jeg skal ikke ejse den her gypsund.
Det måske ikke blive vodt.
Men jeg skal holdt noget op, at det gør jeg.
Og så skal jeg ligge mig ned og sælge lov is blind Brazil.
Vi skal hjem, hvis jeg gik for første blik.
Nå ja, det skal jeg også.
Jeg skal først lige skrive all-crops-arbejdsdøs.
Ja, det skal du.
Nå men tak for i dag.
Tak for i dag.
Vi ses.
Hvis du har et vinskæbs spørgsmål, du gerne vil være hjælp med her i podcasten,
så send det til en af os på Instagram.
Så kan det være, at det er dit spørgsmål, som vi tager op i næste uge.
Mit navn er Maria Jensal.
Og mit navn er Iva Sofia.
Du har lyttet til 112 for venskaber.

Vi lytter svåd.